

paa, end naar han intet Embede havde, eller var assat Præst, eller noget Saadant. Jeg maa reent ud tilstaae, at jeg forstod ikke den Maade, hvorpaa han kom frem med sin Ordination, idet han var generøs nok til at tilbyde, paa Kirkens Vegne, at de maatte beholde Tienden og Alt, hvad han havde, og han stod alligevel med sin Ordination; han havde saaledes en meget stor Ero paa den kirkelige Ordination, men, da jeg ikke har Die for, hvilken Kirke det var, han havde det fra, saa var det mig forunderligt, at han vilde indbyde alle Mennecker baade Lutheraner og Katholiker til at discutere med ham om denne Kirke, da det dog er ganske uvist, hvor han kommer hen med den Ordination, som han omtalte, og som han roste sig af. Han talte jo som Præst, som om han var lige reen Katholick, og jeg vilde ønske, at han virkelig var det, naar han udtaler dette, saa kunde jeg forstaae, at han havde en Ordination, naar han var indviet af den romerske Pave, saa kunde jeg forstaae, at han havde en Ordination, som var mere hellig og apostolick, saa at han hverken behøvede at være bunden til det ene eller andet Embede for at være Præst, men saaledes have efter min Mening Præsterne i den lutheriske Kirke aldrig været. Jeg er overbevist om, at der er ingen, der mere end jeg har Respect for de lutheriske Præster som Præster, men, naar de ville være Præster i den hellige almindelige Kirke, saa har jeg aldrig havt den mindste Respect for dem. Jeg har glædet mig ved Enhver, som var Medlem af den hellige almindelige Kirke, og som har troet paa Fader, Søn og Helligaand og Syns dernes Forladelse, og jeg har glædet mig ved at see de lærde Folk, som gik ud fra det Synspunct; men, naar de beraabe sig paa at være Præster i den hellige almindelige Kirke paa den Maade, som de her blive gjorte til Præster paa, saa seer jeg ikke, hvorhen dette skal føre. Derfor er det mig meget behageligt, at Udvalget har forandret Forslaget, som seet er, og jeg skal derfor stemme for det af Hjertens Grund. Hvad det angaaer, at Enhver skulde have Lov til at gaae i hvilken som helst Kirke han vilde, saa udtalte jeg allerede ved Sagens 1ste Behandling, at det havde man jo Lov til; thi vi have jo ikke

alene Talefrihed, men ogsaa Hørefrihed. Men jeg kan dog ikke Andet end indrømme, at der dog ligger Noget i det, som den ærede Ordfører har udtalt, at der var en Forordning, som befalede Folk at gaae i den Kirke, hvortil de hørte. Den høitærede Cultusminister sagde rigtignok, at det staaer kun i Loven, og at der ikke er nogen Anordning, som paabyder det; men jeg har været i det Tilfælde, at jeg har maattet tage en Forordning nærmere i Betragtning end nogen anden i vor hele Lovgivning, og det er Forordningen af 13de Januar 1741, og der er ikke noget Sted i denne Forordning, hvor lang den end er, uden at jeg paa enhver Maade har tilgænet mig det, og der staaer i en af dens Paragrapher — jeg troer § 4 —, at Enhver, som vil søge gudelige Forsamlinger, skal godtgjøre at have været i sin egen Sognkirke, ellers skal Saadant forbydes ham. Der staaer jo rigtignok ikke talt om, hvad Mulct der skal idømmes dem, der overtræde dette Bud; men der er i det Hele taget slet ingen Mulct bestemt i denne Anordning, og det har dog vist sig, at der kunde meget vel idømmes en arbitrair Straf af en Mulct fra 10 til 50 Rbd., og derfor kan jeg ikke Andet end sige, at der eksisterer en saadan Forordning, som den høitærede Cultusminister sagde, at der ikke eksisterede. Jeg hører jo rigtignok ikke til dem, som troe, at det skulde komme saavidt, at man skulde blive tvungen til at godtgjøre at have været i sin egen Sognkirke; men, hvis det skulde blive Tilfældet, saa skal jeg ikke nægte, at jeg vilde være meget mere bange for denne Evang end for det, som den ærede Ordfører talte om, at man skulde blive jaget ud af Kirken; thi da skulde jeg med al Fornøielse gaae, naar jeg ikke var vel seet. Men i Henseende til det Andet kunde der rigtignok være mere Banfælgthed. Jeg kan heller ikke være saa ganske enig med den ærede Cultusminister, naar han mener, at vi have faaet vel Meget fra den katholiske Kirke, thi jeg tror snarere, at vi have faaet for Lidet; men det er vistnok, at der ligger noget mere Conseqvent i, naar man med Cultusministeren siger, at man har faaet vel Meget, naar vi ikke have faaet Mere end det, vi have, og endda vil beraabe sig paa det paa samme